

Spännande metoder ger hopp inför framtiden

Jag heter Annika, är 47 år och bor i Mölndal med min man och våra tre barn. För två och ett halvt år sedan drabbades jag av alopecia areata som utvecklade sig till alopecia universalis inom tre till sju månader.

Chocken var total. Men som saklig person lade jag tid och energi på att lära mig leva med sjukdomen (mössor, peruker, sminkkurser, semi-permanenta tatueringar) eftersom läkarna sagt att det inte fanns några fungerande behandlingsmetoder.

Efter knappt ett år var jag mogen och nyfiken nog att börja läsa in mig på området: Vad vet man om alopecia areata? Finns det behandlingar som skulle kunna fungera? Vad händer på forskningsfronten?

Jag är själv disputerad inom fysiologi, men mitt område har alltid varit inom hjärt- och kärlsjukdomar. Jag kunde INGET om immunologi hösten 2013 och det blev jag snabbt varse om och begränsad av. Sedan dess har jag tagit grundläggande utbildningar och förstår mer nu.

Det första jag upptäckte när jag började läsa litteraturen var att

- 1) Det är mycket mer känt om sjukdomen än vad jag trodde.
- 2) Det kommer att lanseras nya

läkemedel, riktade mot och prissatta för alopecia areata.

3) Amerikanska NAAF driver stora program för att sponsra snabb framtagning av säkra och effektiva läkemedel (Ruxolitininib har testats, Tofacitinib och Abatacept är på gång).

4) England har en mycket öppen attityd i media och engagerade personer och organisationer som lyfter behovet och sprider kunskap. I Sverige hittade jag så lite. Men det finns en organisation (Alopeciförbundet) och det känns som att vindarna vänder även i media (fler filmer och intervjuinslag under de senaste två åren).

Om jag kan sprida kunskap om vetenskapliga framsteg inom alopecia areata – vad som är på gång, vad som kan tänkas fungera och vad man kan göra så länge – skulle det kännas väldigt bra.

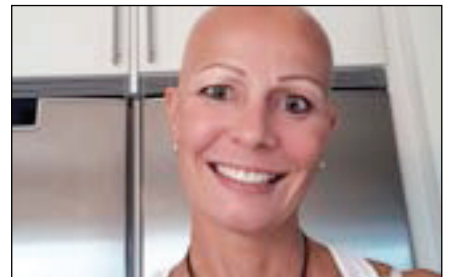
Jag har sex syskon – en bror som har Bechterews sjukdom (ankylosing spondylitis), en syster med giftstruma (Grave's disease), en med eksem och ett par med allergier. Det är tydligt att det ligger genetiska defekter som bakgrund och det är mycket troligt att det är desamma som leder till olika sjukdomar beroende av vad som inducerat dem (bakterier, virus, stress, kost etc).

Jag förstod ganska snabbt länken

mellan tarm och immunsystemet. Jag började ta probiotika (olika sorter) och äta mer fiberrik kost (grönsaker och spc-flingor) då det är bevisat att microbiota plus fiber ger korta fettsyror som leder till bättre regulatoriskt immunförsvar.

Direkt fick jag tillbaka näshår och ansiktshår (vellus hår). Nyligen har jag också upptäckt att jag har fullt med små stubbiga ögonfransar efter att det senaste halvåret varit glutenfri och testat ett par andra vetenskapligt belagda trick.

I nästa nummer kommer jag att berätta om befintliga och pågående behandlingsmetoder för alopecia areata – nya spännande lösningar och vad jag tror först kommer ut på marknaden. Jag är säker på att vi kommer att ha tillgång till effektiva behandlingsmetoder i framtiden!

Annika Åstrand